

[Willesen.]

der med 1 pCt. ved 6 000 Kr. og stiger til 40 pCt. ved 1 Mill. Kr. og til 50 pCt. for, hvad der er der ud over. Da en saa stor Formueafgift selvfølgelig ikke kan betales paa een Gang, foreslaar vi den afviklet i Løbet af 25 Aar for dem, der ønsker det; der tages saaledes i Virkeligheden en Prioritet i Formuerne, som skal forrentes og amortiseres i Løbet af 25 Aar. Denne Prioritets Størrelse er udregnet at skulle blive ca. 2 600 Mill. Kr. Dette Beløb skal afvikles i Løbet af 25 Aar med 7 pCt. aarlig, hvilket vil give ca. 180 Mill. Kr. aarlig. Tanken er da, at dette Beløb skal indbetales til en for dette Formaal oprettet „Afviklingsbank“, der efter Regler, som jeg skal komme ind paa om lidt, skal udbetale en aarlig Udligningsrente, der højst kan beløbe sig til 4 pCt. af det paagældende Beløb, til de Grundejere, for hvis Vedkommende det konstateres, at der sker Nedgang i deres Grundværdi ved Overgangen til fuld Grundskyld. Vi foreslaar nemlig, at det ved en særlig Vurdering skal konstateres, hvorvidt der sker Nedgang i Grundværdi ved Indførelsen af fuld Grundskyld, og hvornaar dette sker, thi medens en 5 pCt. Grundskyld og derefter Grundrenten virker i denne Retning, vil Ophevelsen af Skatten og de sociale Virkninger af Grundskylden nærmest hæve Grundværdien, uden at man er i Stand til at sige, hvorledes det indbyrdes Forhold vil blive. Vi anser det derfor for rigtigt, at man, først efter at 5 pCt. Grundskylden har været i Virksomhed et Aar, ved Vurdering undersøger, hvorvidt der virkelig er sket Nedgang; og hvis der er sket Nedgang — hvilken selvfølgelig, naar den foraarsages af Grundskylden, maa blive af generel Natur —, skal de paagældende Grundejere have udstedt et Andelsbevis paa Udligningsbanken, der giver dem Ret til saa stor Rente til Slutning af den 25-aarige Periode, som de indkomne Midler tillader, dog ikke ud over 4 pCt. Hvis der ikke skulde blive Brug for hele Beløbet, har vi en Statsgæld, til hvis Afbetaling det overskydende kan anvendes, thi Statsgælden er jo i Forvejen en Prioritet i Formuerne. Hvis man saa vil indvende, at en saadan Formueafgift een Gang for alle vil føre til Kapitalflugt og deslige, vil jeg understrege, hvad jeg allerede har betonet, at Formueskatten forudsættes at bortfalde, og at den Formueafgift, der her er Tale om, kun skal hvile paa den Formue, der konstateres pr. 1. Januar 1929, medens den Formue, der skabes efter den Tid, gennem Arbejde og Opsparing, skal være skattefri. Vi mener

paa denne Maade at have gjort det bedste Modtræk mod en Tendens til Kapitalflugt, som der kan gøres, thi hvor i Europa, ja, hvor i hele Verden bydes der Kapitalen saadanne Arbejdsforhold, at den, ganske vist under en automatisk Kontrol af Samfundsordningen, er i Stand til at tjene, men dog ikke at tyrannisere. Ved at sikre de Grundejere, der lider Nedgang i Grundværdi, denne Udligningsrente, mener vi tillige at have løst Spørgsmaalet om Grundskyldens Indvirkning paa Prioriteten. Vi betragter Prioriteten som et privat Retsforhold mellem den paagældende Grundejer og de paagældende Laangivere og har derfor ikke i vort Lovforslag udtalt noget derom, men vi mener, at selve Eksistensen af denne Udligningsrente og Garantien for dens Udbetaling — for saa vidt den kan skaffes, vi har nemlig ikke villet garantere den bestemte Rente, fordi der jo altid kan ske Svind i Formuerne — i sig selv vil virke som en stor Hjælp for de paagældende Grundejere til Afvikling af Prioriteterne, og den fulde Grundskylds Indførelse vil skabe Garantien for, at disse ikke vender tilbage i det Omfang og i den Skikkelse, de hidtil har haft.

Hvis man vil indvende, at en saadan Formueafgift er et vilkaarligt Indgreb, maa jeg minde om, at Erfaringen, Historien med stor Tydelighed viser, at enhver større social Reform altid har krævet Ofre af de hidtil begunstigede og besiddende Klasser. Det viste sig ved Gennemførelsen af Stavnbaandets Løsning i 1788; da maatte de daværende besiddende, Godejernerne, bringe deres Ofre; det viste sig ved Frihedens Indførelse i 1848, da maatte den hidtil styrende Konge og Embedsstanden bringe deres Ofre. Det er en Livslov, som man ikke kommer udenom, og som man gør vel i at se i Øjnene, og jo før man tør drage Konsekvensen deraf, des billigere og lettere slipper man igennem, thi det er saaledes, at jo længere man opsætter en nødvendig Operation, des farligere og vanskeligere er det at faa den til at virke saa godt, som den gerne skulde.

Spørger man saa, hvad de sociale Virkninger vil blive af Gennemførelsen af de Reformen, vi her foreslaar, maa jeg først pege paa, at de betyder et principielt Brud med det hidtidige Skatteplyndrings-system, og jeg har jo allerede i Indledningen af mit Foredrag betonet, at vi anser dette System for at være i hele sit Væsen uberettiget; dets Virkninger paa Samfundshusholdningen og det økonomiske Liv har været tilstrækkelig mærkbare; der